

Helene Imslund
Alle tings kjeme (2020)
Cappelen Damm

Alt det en app ikke er

Jeg er alt det en app ikke er. Jeg er langsom, snill, oppfrende, tjukk, men pen, og jeg henger meg aldri, aldri opp i ting. Og så lukter håret mitt godt. Jeg sitter her i luken og selger billetter. Det er nesten ingen som kjøper billetter nå lenger. Bare gamle folk og turister. Alle andre bruker appen. Jeg jobber med å hjelpe folk, selv om jeg får høre at jeg kunne trengt litt hjelp selv. Det er helt greit. De fleste trenger hjelp til annet enn billetter.

I forrige uke kom det en mann som ville frelse meg. Jeg sa jeg allerede har vært frelst og så avfrelst igjen. Så jeg kunne ikke hjelpe ham. Han mente det var håp, og jeg påpekte at han ikke hadde trukket kølapp. Det er nesten ingen som trekker kølapp lenger, siden det aldri er kø. Det betyr at selv om det står 003 på tavla på slutten av dagen, så har jeg hjulpet langt flere. Jeg hjelper dem ofte mer enn de skjønner selv.

Før appen kom, hadde jeg kollegaer. Vi kunne snakke sammen på innsiden av glasset uten at kundene hørte det. Jeg

fortalte ofte vitser til Jørn Hermansen. Jørn var tynn, men stygg, og hengte seg opp ting. Som at jeg var tjukk, men pen. Han sa det rett ut bak glasset. Jeg kunne ha fått Jørn, om bare appen hadde kommet senere. Han hadde to måneder kortere tid i luken enn meg, så han måtte gå. Jeg ble.

Jørn kommer av og til og trekker en kølapp, så det ikke skal stå 001 når jeg stenger. Han krøller lappen med én hånd mens vi prater. Jeg krøller den ut igjen når han har gått. Det er ikke det samme å snakke sammen gjennom glasset. Han kunne aldri sagt at jeg var tjukk, men pen nå. Jeg får ikke sagt det jeg nesten rakk å spørre om bak glasset: – Skrive ut to billetter, dra sammen?

Det beste jeg vet, er når noen skjønner hvor mye jeg er til hjelp for dem. Som når en ungdom har knust telefonen og må bruke cash for å skaffe seg en billett – hos meg. Eller når noen er skikkelig glade i hverandre og bare må vite hvor doen er, så de får hatt seg litt før de går videre. De sier det ikke på den måten, det er klart. Men jeg er blitt god til å skille de som må tisse, fra de som må andre ting.

Jørn har fått seg jobb nå. Og dame. Han sa det i går, uten å trekke kølapp. Da han var gått, gikk jeg ut og trykket 22 ganger på kølappautomaten. Noen så på meg mens de gikk forbi. – Vedlikehold, sa jeg, – vedlikehold. Jeg nullstilte ikke tavlen da jeg dro. Lot den fortsette i dag. Nå står det 024. Sjefene kan ikke lenger vite hvor mye eller lite hjelp det er i meg.

Neste gang mannen som vil frelse meg, kommer, skal jeg spørre ham om det jeg ville spørre Jørn om. Han sa det var håp, han sa jeg skulle få en sjanse til. Og han har ikke kjent lukten av håret mitt her bak glasset.